

Jautri sniega piedzīvojumi ar skumjam beigām

Šis neparastais stāsts būs par trim zēniem – Arti, Sandi un Kristapu. Visi bija vien nieka 16 gadus veci, diezgan simpātiski, jauki. Un, kā jau zināms, šajā vecumā – ne pārāk saprātīgi. It īpaši Artis. Šis puika tiešām dažreiz izcēlās ar savām trakajām idejām. Tieši tās arī ieģrūda gan viņu, gan viņa draugus baisā notikumā virpulī, kas mainīja viņu dzīves uz visiem laikiem...

Bija saulaina ziemas diena. Baltais sniegs vizuļoja kā tūkstošiem mazi dimanti. Īsumā – skaists laiks. Artis stāvēja pie loga un vēroja mazo bērnu ziemas priekus, līdz viņam prātā ienāca doma. Jaunietis savos nepilnajos sešpadsmit cieta no narkotisko vielu atkarības. Tā nebija liela, tomēr kaitīga. Viņš izlēma izmantot vecāku prombūtni – ieņemt kārtējo narkotiku devu.

Bet vienatnē jau nav interesanti un kompānijā taču jautrāk. Sazvanījis savus draugus – Sandi un Kristapu, aicināja tos pastaigā pa mežu. Taču tie bija salti meli. Kāpēc meloja? Nojauta, ka draugi nenāks, zinot patieso iemeslu. Puiši satikās centrā. Gāja uz mežu, mierīgi runādami par dzīvi. Kad nonāca galamērķī, Artis pateica īsto iemeslu, kādēļ viņi ir te. Draugi no sākuma bija nelielā šokā, bet vēlāk nosprieda – kāpēc gan ne?

Jaunieši sagatavoja visu, kas vajadzīgs. Satina. Artis ar baudu ievilka vairākus dūmus pēc kārtas. Diezgan dziļus. Kristaps ar Sandi trīcošām rokām vilcinājās. Puiši ievilka vienu, pēc tam divus dūmus. Tad sāka snigt. Sākumā pamazām, mazas sniega pārslas, tad arvien vairāk un vairāk. Riktīgi puteņoja. Bet jauniešiem bija vienalga. Viņi turpināja ievilkt sevī apreibinošo vielu. Zēnu prāti pamazām sāka aptumšoties. Ķermenis raustījās baudā. Sniga. Stipri sniga. Viņiem bija jādodas prom, bet viņi nebija uz to spējīgi. Neviens no viņiem nevarēja sakarīgi parunāt, kur nu vēl kustēties. Šoreiz viņi bija strupceļā. Pat Artim, kura organismam jau bija jābūt pieradušam, bija tik slikti kā nekad. Muskuļi raustījās. Skatiens miglojās. Sniegs turpināja putināt.

Pēc stundas putenis rimās, bet jaunieši vairs neprata tikt mājās. Baltais sniegs visapkārt. Galvā reibonis. Zēniem bija slikti. Tik mežonīgi slikti, ka viņi nevis vainoja Arti vai paši sevi, bet bija gatavi atdoties nāvei.

Tikmēr mājās visu trīs jauniešu vecāki bija sanākuši kopā. Dēlus nevarēja sazvanīt. Viņi bija pazuduši. Vecāki izmisīgi staigāja no viena stūra uz otru, dzēra litriem kafijas un domāja. Puišus vajadzēja meklēt. Izbraukāja visas iespējamās vietas, bet viņu mīļo nekur nebija. Un tad iedomājās par mežu. Pagāja vēl vairāki minūšu desmiti, līdz zēnus atrada.

Skats bija bēdīgs. Jaunieši raustījās muskuļu spazmās, acis asins sarkanumā. Bālas sejas un nosalušas ķermeņa daļas. Vecāki bija izmisumā. Mātes histēriski raudāja, purinādamas savus brašos dēlus, kuri nu jau izskatījās pelēkzili. Jauniešus sāka pārklāt pati nāves ēna. Tēvi ar trīcošām rokām zvanija neatliekamajai medicīniskajai palīdzībai, uztraukumā cenšoties nesajaukt vārdus. Minūtes ritēja, laiks gāja uz priekšu. Mazais laika posms likās kā mūžība. Vecāki lūdās par savām atvasēm. Izmisīgi lūdās, kaut mediķi paspētu laikā.

Puišus zibenīgā ātrumā centās nogādāt slimnīcā. Bija jāsteidzas, un tālākais vairs nebija atkarīgs no vecākiem. Viņiem šoreiz bija jābūt pietiekami stipriem un uzticīgiem un jāatdod puikas mediķu rokās. Tas nebija viegli. Mediķi darīja, ko spēja. Ātrumā, bet ar precizitāti, centās attīrīt zēnu organismus no visām kaitīgajām vielām. Laika bija pavisam maz. Vecāku uztraukums sīta augstu vilni, un emocijas kuru katru brīdi bija gatavas pārņemt virsroku. Bet vecāki centās būt stipri. Par spīti visam. Viņiem bija jābūt stipriem savu dēlu dēļ. Bija jālūdās par to, lai viss būtu labi. Laiks bija zelta vērtībā, un ārsti darīja, ko varēja.

Palēnām viss ritēja uz beigām. Inde bija izskalota. Atlika vienīgi gaidīt. Jaunieši palika likteņa rokās. Pieslēgti pie sistēmām, viņi gulēja gandrīz kā bez dzīvības. Trīs draugi vēl joprojām kopā. Viņi paši cīnījās par savu dzīvību. Vecāki zināja, ka puikām izdosies, jo viņi bija cīnītāji. Taču vairs nebūs kā agrāk. Zēnu dzīves būs mainīušas

Jaunieši palika likteņa rokās. Pieslēgti pie sistēmām, viņi gulēja gandrīz kā bez dzīvības. Trīs draugi vēl joprojām kopā. Viņi paši cīnījās par savu dzīvību. Vecāki zināja, ka puikām izdosies, jo viņi bija cīnītāji. Taču vairs nebūs kā agrāk. Zēnu dzīves būs mainījušās.

Dienas ritēja maziem soliņiem. Tās vilkās tik lēni, ka dažreiz likās – laiks apstājas pavisam. Draugi bija komā. Viņu ķermeņi cīnījās par vietu uz šīs pasaules. Nāve sāka atkāpties. Tā darīja to pamazām un nemanāmi. Līdz kādu dienu puīši sāka atmosties. Pirmajam izdevās Sandim. Vai nu tādēļ, ka viņš ievilka vismazāk indes organismā, vai arī tādēļ, ka viņš bija visstiprākais. Ar laiku pamodās pārējie. Viņiem sanāca. Sekoja smags atveseļošanās process. Zēniem gandrīz viss bija jāmacās no jauna. Tas prasīja laiku, bet viņi nepadevās. Process ritēja diezgan veiksmīgi. Jaunieši patiešām bija dzimuši laimes kreklīnā. Nekas traģisks viņiem nebija noticis. Vienīgais, kas zēnu dzīvēs bija mainījies – neliela daļa no ikdienas. Puīšiem bija jāsaņemas sportot un jāatsakās no daudziem ieradumiem, piemēram, alkohola un cigaretēm. Veiksminieki.

Tā tas notiek. Parasta sniega diena izmainīja pusaudžu dzīvi. Tā ir mācība uz mūžu.